

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/29/2025
Identifikačné číslo spisu:	1713206054
Dátum vydania rozhodnutia:	17.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1713206054.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Ivany Nemčikovej, v spore žalobcu MURAT, s.r.o., so sídlom Bratislavská 87, Pezinok, IČO: 31 431 852, zastúpený JUDr. Tomáš Dopita, ADVOKÁT, s. r. o., so sídlom Vázovova 6838/9B, Bratislava, IČO: 53 998 791, proti žalovanému L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., L., zastúpený soukeník - štrpka, s. r. o., so sídlom Strážnická 8141/5, Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 15 790,99 eur s príslušenstvom, konajúc o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/25/2023-762 zo dňa 19.06.2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovaný m á n á r o k voči žalobcovi na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Konanie na súde prvej inštancie

1. Okresný súd Pezinok, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 33Cb/204/2013-664 zo dňa 12.09.2022 rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol. Druhým výrokom priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 15 790,99 eur s príslušenstvom titulom postúpenia pohľadávky zo spoločnosti HASSEL ELEKTRO, s. r. o., IČO: 35 848 049. Žalobca si svoj nárok uplatnil titulom zákonného ručenia ako vkladateľa časti podniku za splnenie prevedených záväzkov, keďže spoločník, ktorý vnáša do spoločnosti podnik alebo jeho časť, ručí za uspokojenie pohľadávok veriteľom. Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6R/9/2012 zo dňa 20.12.2012 bola povolená reštrukturalizácia dlžníka Nábytok GALAN s.r.o., IČO: 36 741 442. Veriteľ pohľadávky sa splnenia povinnosti domáhal priamo od ručiteľa,

keďže v dôsledku konania dlžníka i žalovaného, veriteľ nemohol reálne vyzvať dlžníka na splnenie dlhu, resp. mal pochybnosť, že dlžník svoj záväzok splní. Žalovaný namietal, že žalobca si nemohol uplatňovať pohľadávku u žalovaného ako u ručiteľa.

3. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie ďalej vyplýva, že skúmal platnosť a existenciu pohľadávky, pričom ustálil, že žalobca nepredložil dôkaz predstavujúci právny titul pre jeho uplatnenie, napríklad zmluvu medzi žalovaným a postupcom - spoločnosťou HASSEL ELEKTRO s. r. o. Zmluvu z roku 2006 súd posúdil ako nulitný právny úkon, pretože na nej absentujú podpisy zmluvných strán. Vo vzťahu k faktúram vystaveným spoločnosťou HASSEL ELEKTRO s. r. o. v rokoch 2006 - 2009 súd prvej inštancie uviedol, že ich nemožno považovať za právne relevantné dôkazy preukazujúce opodstatnenosť a dôvodnosť žaloby, nakoľko základom pre vystavenie faktúr boli zmluvy o dielo, ktoré súd považoval za absolútne neplatné, pričom preukázanie platnosti bolo na žalobcovi. Ďalej z rozhodnutia súdu vyplýva, že žalobca nepredložil žiaden doklad, ktorý by osvedčoval, na základe akej skutočnosti boli tieto faktúry vystavované. Faktúry tiež neobsahovali podpisy žalovaného, ktorými by bola osvedčená ich akceptácia a potvrdenie. Žalobca tiež v konaní nepreukázal platenie faktúr zo strany žalovaného, čo by zakladalo povinnosť žalovaného vydať zadržané zádržné. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že pohľadávky sú už premĺčané v kontexte vystavenia týchto faktúr a ich splatnosti, keďže žalovaný v súlade s § 152 CSP vzniesol námietku premĺčania.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť svojho žalovaného nároku, čím neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal skutočnosti, ktoré by potvrdzovali zhotovenie diela, najmä riadne potvrdenie protokolárneho odovzdania diela, určenie/ zdefinovanie diela ako celku, ako aj odovzdanie diela v stave bez väd a nedorobkov. Uviedol, že žalobcom predložená revízná správa č. 17/07/2007 zo dňa 26.07.2007 neobsahuje žiaden podpis žalovaného a nemožno jej obsah považovať za záväzný a relevantný pre toto konanie.

Konanie na odvolacom súde

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol tak, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

6. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré mali vplyv na rozhodnutie veci.

7. Považoval za preukázané, že právny predchodca žalobcu ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzatvorili zmluvu o dielo, na základe ktorej právny predchodca žalobcu vykonal dielo a žalovaný mal zaplatiť dohodnutú cenu diela. V súlade so zmluvou žalovaný zadržal sumu 15 790,99 eur ako garančnú zábezpeku, ktorú žiada žalobca vrátiť.

8. Odvolací súd uviedol, že predmetom odvolacieho prieskumu v posudzovanej veci bolo posúdiť, či súd prvej inštancie postupoval správne, keď dospel k záveru, že žalobca nedokázal preukázať oprávnenosť svojho žalobného nároku a neunesol dôkazné bremeno. Uviedol, že dôkazné bremeno predstavuje procesnú zodpovednosť tej strany konania, ktorá prednáša svoje tvrdenie.

9. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa s tvrdením žalobcu, že listom zo dňa 13.02.2013 označeným ako odsúhlasenie záväzkov k 31.12.2012 bola žalovaná pohľadávka odsúhlasená, nestotožnil. V tomto liste síce žalovaný uviedol, že eviduje záväzok voči spoločnosti HASSEL ELEKTRO, s. r. o. v celkovej výške 15 790,99 eur, avšak tento list treba posudzovať v kontexte iných listov, v ktorých spochybnil oprávnenosť nároku žalobcu. Uznáním záväzku nie je ani odpoveď žalovaného zo dňa 20.07.2012 na odsúhlasenie pohľadávok zádržného, kde žalovaný potvrdil a uznal pohľadávku v celkovej hodnote 15 790,99 eur, avšak uviedol, že vzhľadom na uplatnenie reklamácie väd stavby je výplata zádržného pozastavená až do vyriešenia reklamácie. Žalovaný na výzvu žalobcu zo dňa 04.03.2013 reagoval listom zo dňa 12.03.2013, v ktorom spochybňuje výšku uplatnenej

pohľadávky vzhľadom na to, že žalobca nevykonával svoje dielo riadne s množstvom vád a porúch. Podľa odvolacieho súdu žalovaný nijakým spôsobom pohľadávku žalobcu neuznal a ani nevyjadril prísľub ju do uvedenej lehoty zaplatiť. Odvolací súd uviedol, že vzhľadom na uvedené, nepovažoval argument žalobcu, že žalovaný nepoprel, že by žalovaný pohľadávku účtoval, za relevantnú a túto skutočnosť je podľa neho potrebné pokladať za nespornú. Uvedené nie je pre posúdenie dôvodnosti žalobou uplatneného nároku podstatné.

10. Vo vzťahu k odvolacej námietke, že list podpísaný L. R. zo dňa 04.07.2014, z ktorého podľa neho vyplýva, že pán R. uznal dlh z titulu zádržného práva vo výške 15 790,99 eur, pretože inak by nenavrhol započítanie pohľadávok, odvolací súd uviedol, že z obsahu listu žalovaného zo dňa 04.07.2014, označeného Reklamácia kvality odovzdanej stavby pred vypršaním záručnej lehoty - pokus o zmier, nie je možné jednoznačne určiť, že L. R. uznáva dlh z titulu zádržného práva. Uvedenú listinu podpísal L. R. ako konateľ spoločnosti Nábytok Galan s. r. o. Rovnako tak z obsahu tohto podania nevyplyva jednoznačné uznanie dlhu zo strany žalovaného.

11. K odvolacej námietke nezrozumiteľnosti tvrdenia súdu prvej inštancie, o preukázaní existencie záväzku a zároveň, že dielo považoval za riadne odovzdané, avšak rozhodol v opačnom duchu, odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide zmluvu o dielo č. 02/04/2009 zo dňa 01.08.2006 vyhodnotil tento právny úkon ako nultý. Zároveň, je zrejmé, že žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy odvodzuje z tejto zmluvy. Považoval za podstatné, že na zmluve z roku 2006 absentuje podpis štatutárneho orgánu HASSEL ELEKTRO, s. r. o. a aj podpis žalovaného ako fyzickej osoby - podnikateľa. Uviedol, že na to, aby bol v konaní žalobca úspešný, bolo jeho povinnosťou preukázať, že túto zmluvu medzi sebou zmluvné strany uzatvorili, čo sa však nestalo. Preto sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v bodoch 26 až 28 svojho rozhodnutia uviedol, prečo je predložená zmluva o dielo nejestvujúcim právnym úkonom, z ktorého nevyplyva a ani nikdy nemohol vzniknúť žiaden záväzok. Uviedol, že žalobca platnú zmluvu nepredložil. Aj v prípade existencie ústnej zmluvy o dielo nie je možné určiť dohodnutý rozsah diela, preukazovanie, či dielo bolo odovzdané s vadami a nedorobkami alebo nie, ako a kedy bolo dielo odovzdané, aké boli dohodnuté podmienky.

12. K faktúram predloženým žalobcom v konaní odvolací súd uviedol, že žalobca v konaní riadne nepreukázal, na základe akej skutočnosti boli ním predložené faktúry vystavované. Bolo na ťarchu žalobcu súdu riadne preukázať napríklad protokol, súpis prác či iný dokument, ktorý by preukázal vykonanie určitých prác, za ktoré by bolo reálne fakturované. Nemenej podstatná skutočnosť na predložených faktúrach je tá, že neobsahujú podpisy žalovaného, ktoré by osvedčovali ich akceptáciu a potvrdenie a neobsahujú ani žiadne prílohy, ktoré by preukazovali na základe čoho a za čo boli vystavené.

13. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobcove pohľadávky (keby boli relevantným dôkazom) sa stali splatnými v príslušnej lehote splatnosti od ich doručenia, a nie až po uplynutí príslušnej záručnej doby v zmysle čl. V. bod 5 - 7 zmluvy. Tieto pohľadávky sú už premlčané s poukazom na dĺžku ich splatnosti, ako aj ust. § 397 ObZ - zákonná dĺžka 4 roky a plynutie premlčacej lehoty, ktorej uplynutie žalovaný v konaní riadne namietal.

14. K Protokolu zo dňa 01.01.2011 odvolací súd uviedol, že z obsahu tohto protokolu vyplýva, že žalovaný je povinný ako ručiteľ uspokojiť pohľadávku veriteľa (žalobcu), ak tak nesplní dlžník (Nábytok GALAN s. r. o.). Uviedol, že z uvedeného však nie je možné vyvodiť oprávnenosť nároku žalobou uplatneného žalobcu na uspokojenie zo strany žalovaného.

15. K Revíznej správe č. 17/07/2007 zo dňa 26.07.2007 odvolací súd uviedol, že rovnako tak neobsahuje podpis žalovaného a jej obsah nie je relevantný pre toto konanie, tak ako to uviedol súd prvej inštancie v bode 35. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

16. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania, odvolací súd uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadnu konkrétnu argumentáciu, ktorá by záver súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobcu

relevantným spôsobom spochybnila.

17. Z odvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že nevzhliadol naplnenie odvolacích dôvodov, rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne a nevzhliadol ako relevantnú ani odvolaciu námietku, že súd rozhodol jednostranne v prospech žalovaného alebo, že rozhodnutie je arbitrárne, a preto rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

Dovolanie žalobcu

18. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalobca (ďalej aj len „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil podľa § 420 písm. f) ako aj § 421 ods. 1 písm. a) CSP, alternatívne § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v celom rozsahu. Alternatívne napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie.

19. Dovolateľ vzhliadol naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne a odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Považuje ho za arbitrárne, vnútorne rozporné a nejasné. Nedáva odpovede na všetky relevantné otázky a námietky. Namietal nesprávny procesný postup spočívajúci v tom, že súdy nižších inštancií sa nevysporiadali s jednotlivými návrhmi na vykonanie dokazovania navrhnutými žalobcom, ako aj, že nevyhodnotili jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach žalobcom produkované dôkazy, ktoré preukazujú nárok žalobcu. Namietal, že nedostal odpoveď, prečo dôkazy, ktoré vypracoval sám žalovaný, a ktoré svedčia o dôvodnosti nároku žalobcu, mali mať menšiu dôkaznú silu, ako nepodpísaná zmluva, podobne aj výpoveď svedka.

20. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vzhliadol v tom, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pričom jeho rozhodnutie malo spočívať na zodpovedaní kľúčovej právnej otázky, ktorú však v dovolaní nešpecifikoval, resp. vôbec neuviedol.

Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu

21. Žalovaný v podanom vyjadrení uviedol, že sa pridrižiava svojich vyjadrení už prednesených v konaní a napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne. Dovolanie žalobcu považuje za všeobecné, nespĺňajúce podstatné náležitosti a ako také neprípustné. Uviedol, že dovolateľ vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP neuviedol konkrétne v čom mal spočívať nesprávny procesný postup, ktorý by mal za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Argumentáciu ohľadom nesprávneho vyhodnotenia a vykonania dôkazov v konaní považuje za polemiku s právnym názorom súdov nižších inštancií. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že dovolateľ neuviedol žiadnu právnu otázku, a teda ani v tejto časti nie je dovolanie prípustné. Poukázal, že podstatnou náležitosťou uvedeného dovolacieho dôvodu je uviesť presne právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorú považuje za nesprávne vyriešenú, ako aj uviesť právny názor, ktorý považuje za správny. Uviedol, že úlohou dovolacieho súdu nie je hodnotiť rozsah vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, ako aj jeho prijaté závery a hodnotenie týchto dôkazov, nakoľko tieto otázky nespádajú do rámca dovolacieho prieskumu. Dovolateľ namiesto uvedenia právnej otázky len rekapituluje vlastný skutkový stav a jeho vlastné hodnotenie dokazovania.

22. Žalovaný ďalej vo vyjadrení uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca nepreukázal existenciu hmotnoprávneho titulu na základe ktorého uplatňoval žalovaný nárok. Nevyžaduje sa ani písomná zmluva, avšak dôkazné bremeno o preukázaní jej existencie bolo na strane žalobcu. Tiež uviedol, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí jednoznačne a presvedčivo vysvetlil, prečo listina s názvom odsúhlasenie záväzkov k 31.12.2012 nie je uznaním dlhu s účinkami podľa § 323 ObZ, ale výlučne účtovným vyjadrením evidencie sporných položiek a taktiež list zo dňa 20.07.2012 ani podanie zo dňa 04.07.2014 neobsahujú jednoznačný a určitý prejav uznať konkrétny záväzok. Žalovaný sa tiež

stotožnil so záverom odvolacieho súdu týkajúcim sa vznesenej námietky premlčania. Žalobca neuviedol žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá spochybniť záver o uplynutí štvorročnej premlčacej doby podľa § 397 ObZ. V dovolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti. Vo vzťahu k dovolacej námietke nevykonania navrhnutých dôkazov, poukázal na to, že sudy nižších inštancií vykonali všetky relevantné dôkazy, pričom ich hodnotenie riadne vysvetlili vo svojich rozhodnutiach a polemika dovolateľa so závermi súdu nezakladá prípustnosť dovolania.

23. V zmysle uvedenej argumentácie žalovaný má za to, že dovolanie nespĺňa podstatné náležitosti a absentujú v ňom dovolacie dôvody, pričom dovolacia argumentácia spočíva len v uvedení všeobecných polemík s právnymi názormi súdov nižších inštancií. Dovolanie žalobcu navrhuje odmietnuť a žalovanému priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Konanie pred dovolacím súdom

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“ alebo aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP advokátom, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

25. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalobcom.

26. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

27. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

28. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

30. Podľa § 421 ods. 1 CSP je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

32. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho

konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 CSP

33. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil podľa § 421 ods. 1 písm. a), alternatívne písm. b) CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, avšak ju v dovolaní vôbec nešpecifikoval, resp. vôbec neuviedol.

34. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

35. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Dovolateľ musí uviesť, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia a ako mala byť správne riešená.

36. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo ku kľúčovým záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

37. Aplikujúc materiálny prístup pri skúmaní obsahu dovolania z hľadiska jeho prípustnosti podľa § 421 ods. 1 CSP, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v tejto časti nie je prípustné, pretože právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a dovolateľ považuje jej vyriešenie odvolacím súdom za nesprávne, dovolateľ sám neformuloval a ani z obsahu dovolania ju nemožno vyvodiť.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vo väzbe na § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c) CSP odmietol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

39. Pre naplnenie prípustnosti dovolania dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (vychádzajúc z obsahu dovolania) je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ v rámci tohto dôvodu namietol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne a odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Namietal nesprávny procesný postup spočívajúci v nevykonaní ním navrhnutých dôkazov, ako aj v nejasnosti a arbitrárnosti odôvodnenia rozhodnutia v tom smere, že sa súdy nižšej

inštancie nevysporiadali s námietkami žalobcu ohľadom nevykonania ním navrhnutých dôkazov.

40. Dovolací súd uvádza, že podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky [napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 26/94 zo dňa 10.05.1994]. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno rozumieť aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť (nielen uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky a tvrdenia strán zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, (viď napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 419/2021 zo dňa 30.09.2021), nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, odseky 37 až 41).

41. Dovolací súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré má tvoriť predmet vecno-právneho prieskumu v dovolacom konaní, má byť a priori preskúmateľné. To znamená, že má obsahovať dostatok dôvodov a ich vysvetlenie má byť zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov, protirečení, má byť tiež koherentné s právnou úpravou, konzistentné vzhľadom na posudzovaný skutkový a právny stav vo veci a v neposlednom rade presvedčivé. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a stylistické hľadiská. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, môže byť stručnejšie, nakoľko z ustálenej judikatúry. Aj pri stručnejších dôvodoch je však podmienkou pre naplnenie práva na spravodlivý súdny proces zrozumiteľnosť a celková presvedčivosť týchto dôvodov.

42. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 46/05 zo dňa 29.06.2005). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 76/07 zo dňa 06.12.2007).

43. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 264/08 zo dňa 03.09.2008, IV. ÚS 372/08 zo dňa 20.11.2008, IV. ÚS 350/09 zo dňa 08.10.2009), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 489/2011 zo dňa 10.11.2011).

44. Z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP vyplýva, že súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu

prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

45. Podľa § 393 ods. 2, 3 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 CSP tým nie sú dotknuté.

46. Dovolací súd posúdil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu komplexne aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa všetky predpoklady pre zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek. Ak by sa aj rozhodnutie javilo stručnejšie v niektorých reakciách odvolacieho súdu na námietky žalobcu, nemožno konštatovať, že by táto stručnosť dosiahla intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces.

47. Po preskúmaní veci v kontexte zohľadnenia práva na spravodlivý proces, dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je presvedčivé a preskúmateľné a spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. V dôvodoch svojho rozsudku odvolací súd uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, vyjadrenie žalovaného, zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov sporových strán, tiež sa vysporiadava s podstatnými odvolacími námietkami. Odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, konštatujúc, že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní žalovaného nároku je vecne správnym.

48. Dovolací súd uvádza, že námietka dovolateľa spočívajúca v tom, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnili, resp. nezodpovedali otázku, prečo nevykonal ním navrhované dôkazy, nezakladá porušenie práva na spravodlivý proces.

49. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ods. 30 až 37 vyplýva, že odvolací súd sa s uvedenou námietkou podrobne vysporiadal, uviedol svoju argumentáciu k jednotlivým dôkazom predstretým žalobcom v odvolacom konaní, pričom odkázal na ods. 26 až 28 odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu, v ktorých prvostupňový súd poukázal okrem iného na to, že v konaní je dôkazné bremeno na tej strane sporu, ktorá tvrdí určitú skutočnosť, a teda je jej procesnou zodpovednosťou aj svoje tvrdenia hodnoverne preukázať.

50. Odvolací súd sa v rozsudku zaoberal argumentáciou žalobcu, týkajúcou sa listu zo dňa 13.02.2013 označeným ako odsúhlasenie záväzkov ku dňu 31.12.2012, pričom podrobne vysvetlil, prečo sa nestotožnil s tvrdením dovolateľa, že žalovaná pohľadávka ním bola odsúhlasená, keď uviedol, že v tomto liste síce žalovaný uviedol, že eviduje záväzok voči spoločnosti HASSEL ELEKTRO, s. r. o. v celkovej výške 15 790,99 eur, avšak tento list treba posudzovať v kontexte iných listov, v ktorých spochybnil oprávnenosť nároku žalobcu. Uznáním záväzku podľa názoru odvolacieho súdu nie je ani odpoveď žalovaného zo dňa 20.07.2012 na odsúhlasenie pohľadávok zádržného, kde žalovaný potvrdil a uznal pohľadávku v celkovej hodnote 15 790,99 eur, avšak uviedol, že vzhľadom na uplatnenie reklamácie vád stavby je výplata zádržného pozastavená až do vyriešenia reklamácie. Uviedol tiež, že žalovaný na výzvu žalobcu zo dňa 04.03.2013 reagoval listom zo dňa 12.03.2013, v ktorom spochybňuje výšku uplatnenej pohľadávky vzhľadom na to, že žalobca nevykonal svoje dielo riadne, s množstvom vád a porúch. Odvolací súd uviedol, že žalovaný nijakým spôsobom pohľadávku žalobcu neuznal a ani nevyjadril prísľub ju do uvedenej lehoty zaplatiť.

51. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal listom zo dňa 04.07.2014, vo vzťahu ku ktorému uviedol, že ani z uvedeného dôkazu nevyplýva jednoznačné uznanie dlhu zo strany žalovaného. Taktiež vysvetlil, prečo sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o nulite právneho úkonu - zmluvy o dielo, a teda prečo dospel k záveru, že z nej nemohol nikdy vzniknúť záväzok. Uviedol, že žalobca odvodzuje

svoj žalobný nárok od tejto zmluvy. Platnú zmluvu o dielo v konaní však nepredložil. Vo vzťahu k námietke nezohľadnenia výpovede svedka o existencii zmluvy uviedol, že aj v prípade existencie ústnej zmluvy o dielo, nie je možné určiť dohodnutý rozsah diela, skutočnosť, či dielo bolo odovzdané s vadami a nedorobkami alebo nie, ako a kedy bolo dielo odovzdané a aké boli dohodnuté podmienky zádržného.

52. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že odvolací súd vysvetlil, prečo nepovažoval za relevantný dôkaz protokol zo dňa 01.01.2011, ako aj revíziu správu č. 17/07/2007 zo dňa 26.07.2007. Vo vzťahu k predloženým faktúram žalobcom vysvetlil, že nepovažoval za preukázané žalobcom, na základe akej skutočnosti boli tieto vystavované a navyše neobsahovali podpis žalovaného. Tiež vysvetlil prečo sú pohľadávky žalovaného (za predpokladu, že by išlo o relevantný dôkaz) napriek uvedenému premlčané.

53. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozsudku ďalej uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal argumentáciou žalobcu v konaní, pričom uviedol, že stranám v konaní bola poskytnutá riadne a v dostatočnom rozsahu rovnaká možnosť uplatnenia ich procesných práv, tvrdení, námietok ako aj dôkazov a tiež možnosť vyjadrovať sa. Konštatoval, že nevzhliadol také procesné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré by malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

54. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za dostatočne zrozumiteľný, odôvodnený a logicky konzistentný, pričom poukázal na judikatúru ústavného súdu, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných sporovými stranami. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí zaoberal všetkými podstatnými skutočnosťami, v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, z ktorých vyvodil svoje právne závery a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za arbitrárny.

55. Účelom dovolania ako výnimočného opravného prostriedku je v danom prípade podľa vymedzenia daného dovolaním (§ 440 CSP) identifikovať a napraviť zistené procesné pochybenia (vady zmätočnosti) najzávažnejšieho charakteru, dosahujúce až ústavnoprávny rozmer. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu skutočne došlo.

56. Dovolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 22/2004 zo dňa 30.1.2004) a ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 50/2004 zo dňa 3.3.2004).

57. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že rozhodnutie súdu, iné ako strana v konaní očakáva, resp. nesúhlas s rozhodnutím súdu, nie je a priori porušením práva na spravodlivý proces, ani princípu legitímneho očakávania rozhodovania súdu, ako ani princípu samotnej právnej istoty. Nemožno totiž stotožňovať právo na súdnu ochranu s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 4/94 zo dňa 19.1.1994, sp. zn. II. ÚS 3/97 zo dňa 19.3.1997, sp. zn. I. ÚS 204/2010 zo dňa 27.5.2010).

58. S poukazom na uvedené dovolací súd nevzhliadol taký nedostatok v argumentácii odvolacieho súdu, ako aj v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozhodnutia, ktoré by malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces tak, ako to namieta dovolateľ. Dôvod, na základe ktorého rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, odvolací súd podrobne vysvetlil a zrozumiteľne zdôvodnil. Rozsudok odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalobcu a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnený, resp. arbitrárny, či nejasný. Námietka nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je nedôvodná, preto v posudzovanom prípade nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá by

znamerala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

59. Na základe uvedeného dovolací súd dovolanie žalobcu aj v tejto časti dôvodov ako neprípustné a tiež nedôvodné podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

60. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovanému rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

61. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.